

Нико не може бити увек у праву. (Чувене Питије из делфијског пророчишта „погађале“ су углавном зато што су им пророчанства била двосмислена и неодређена, а наши Тарабићи зато што је у њихова, наводна, „пророчанства“ уписивао и дописивао ко је шта хтео.) Али ако има довољно разума и искуства, неке ствари се ипак могу предвидети. Чак и у Србији. Ако ходам по влажном крову, велика је вероватноћа да ћу се оклизнути и пасти. Ако са овејаним шибицарима кренем да се играм тражења куглице, вероватно ћу завршити преварен и опљачкан.

Опозиционим учесницима у јунској изборној трци преостаје само да изаберу да ли им се више свиђа метафора са ходанем по крову, или коцкане са шибицарима – али поента је да баш и не могу много да се жале на злехуду судбину. Наиме, није да нису знали и није да нису били упозоравани. И, искрено говорећи, није да нису свесно и циљано ушли у трку (да не кажем – у „игру“), рачунајући да, с обзиром на смањени број учесника, односно изостанак највећег дела опозиције, њима ипак неће измаћи „куглица“ у виду изборног цензуса и скупштинских мандата. Тако да, свиђало им се то или не, и они сами нису никакве „жртве преваре“ већ пре калкуланти – који су се намерили на бољег, тачније, јачег од себе.

Постизборна криза власти и крах „фикус“ опозиције

Пише: Ђорђе Вукадиновић
четвртак, 16 јул 2020 23:01

